

Často si v reportážích stýskáme, jak na mladé kapely, mnohdy ověnčené Portami, Krtečky a dalšími cenami, do hlediště přichází jedna, dvě, tři desítky diváků, a tak se jeví jako malý zázrak, když ve čtvrtek 22. února do pražského KC Novodvorská našlo cestu 130 diváků. Na svůj koncert s hosty **Jardou Matějem Matějů** a **Tomášem Berkou** je přivábil pražský Načas. A to se to pak hraje!

Již před časem probleskovaly zprávy o společném vystupování Matěje, kdysi člena např. Nezmarů nebo druhé sestavy Žalman a spol. a Tomáše Berky z dobře našlápnuté, leč v současnosti aktivně pospávající skupiny Corpus Delicti. Jarda Matějů je majitelem velmi příjemně znějícího barytonu, ale po odchodu z výše zmiňovaných kapel a zániku vlastního Trojplotníku jsme jej na živo slýchali jen vzácně, většinou jen v několika písních hostoval například s Bokomarovou. Na Novodvorské nově vzniklému duu o něco déle mladých muzikantů, než jsou chlapci z Načasu, patřila celá polovina koncertu.

V dnešní době se osobnosti, které kdysi hýbaly folkovou scénou, vrací na pódia, aby své někdejší hity, které jsou dodnes žádané v rádiích a stále se hrají (na rozdíl od hudby současných hybatelů folkovou scénou, ale tu zase běžný posluchač

Jarda Matějů na ilustr. snímku

zdroj: <http://cugrunt.cz/> ©

nežijící koncerty nezná, tudíž ji nežádá), připomenuly a představily v koncertní podobě publiku především z mladší generace.

Hodinka, rozložená do třech třetin, byla věnována Matějovým nezmarským či ?a spolovým písničkám. Slyšeli jsme například *Mys Horn*, *Fénix*, či pozdější *Trojplotník snů*. Další trojici písní uvedl sólově Tomáš - Macálkův text

To já mám být ten anděl, Dopisy

a

Dávno tě znám

. V závěrečné třetině hráli už zase ve dvojici. Kromě asi nejznámější

Konvičky

patřilo mezi parádní kousky instrumentální extempore v beatlesovské

Eleanor Rigby

a na úplný závěr v angličtině od Erica Claptona

Tears In Heaven

.

Koncepčně byla připomínka Matějových písniček pojata jako veselá reminiscence. Tomáš pan Berka, jehož čelo a spánky se blýskaly srdíčky nalepených trsátek, lehce zlobící a popichující čertík pan Bertík, si jako muzikant živé hraní vychutnával, ovšem nezapřel v sobě moderátora zvyklého bavit publikum. Nešetřil veselými historkami na účet svého spoluhráče, glosoval trefnými slovními příklady, přidal i pantomimické kreace. Ale bylo to přesně na hraně. Přece jen bych se přimlouvala, aby se poměr mluveného slova a hudby příště zhoupł ve prospěch písniček nebo instrumentálek. Už proto, že Matěj se opravdu dobře poslouchal, jeho zpěv zněl jistě a jasně i v nejvyšších polohách a Tomášův výše položený druhý hlas dobře spoluzněl. A také proto, že přesně se doplňující kytarové duo vytvořilo plnohodnotný a skorokapelní zvuk v aranžích všech songů, které si publikum spokojeně pobrukovalo.

Po krátké přestávce nastoupil na scénu hostitelský **Načas**. Novou akvizicí v sestavě je rockový bicista Matouš Vokoun, svou premiéru si odbyl na nedávném festivalu iFOLK JAM v Divadle Za plotem. Přiznám se, že tam mi bicí v kytarově zaranžovaných písničkách s jemnou foukačkou ne vždy sedly, byly dost hlučné a charakteristický načasovský zvuk se poněkud ztrácel. Že to nebyl jen můj dojem potvrdil i zápis na kapelních stránkách Načasu:

Na dnešní zkoušce jsme řešili úpravy písniček hlavně ohledně bicích. Některé písně budeme hrát zřejmě úplně bez bicích, některé doznají úpravy. Další posun ve zvuku kapely bude možné slyšet na čtvrtečním koncertu.

A jak to dopadlo? Umírněné bicí spolu s melodickou baskytarou v písničkách vytvářely přesný rytmický základ a v některých si opravdu dal Matouš pauzu. A bylo to ono. Myslím, že to tak cítili i muzikanti na scéně, hráli v nesmírné pohodě od úvodní písně Kdybych až po závěrečné tóny, kdy končil den v písni *Večer*.

Poloakustický "bigbít" Načasu, pokud bych měla nějak zaškatulkovat jejich folk, je charakteristický přímočarými aranžemi, jak již někdo napsal, beatlesovského typu. Výborná jsou sóla na elektrickou kytaru evokující zvuk legendární Jolany, stěžejního nástroje všech bigbítáků šedesátých let. Jímavá citlivá foukačka v předehrách i v sólech, jindy v souzvuku s melodií kytary nebo v podkresu ke zpěvu dodává písničkám punc romantiky. Lehce zastřený smělý hlas zrajícího hlavního zpěváka Michala Pravce má podle typu písniček rockový, bluesový až soulový náboj, zpěv je výrazný, přesvědčivý s přesným frázováním a smyslem pro obsah textů.

Během hodiny Načas zahrál, včetně přídavek, tuším 20 písniček! A téměř bez mluveného slova. Michal nebo Honza Komín zpravidla uvedli jen titul skladby, nejdelší bylo malé interview s bubeníkem, kdy na Michalovu otázku: "*Jak to jde?*" Matouš odpověděl: "*Jde to dobře.*" Jedna písnička za druhou, průřez repertoárem od časů

Housenky

(víte, že je na webu celé CD volně ke stažení?) promíchaný věcmi z

Tanečnice

a především novinkami z chystaného třetího CD. Kromě titulních skladeb cédéček a loňských portovních soutěžních a úspěšných písniček

Tmavana

,
Mezi životem a smrtí

,
Žádný sen

, se mi líbila řada novinek, úsměvná každovečerní

Těžká práce

nebo vzpomínková

Středoškolský známí

i další, jejichž názvy si nepamatuji, ale úryvky textů či melodie se mi dostaly pod kůži.

Obecenstvo - včetně Jardy Matějů a Tomáše Berky - bezvadně reagovalo na všechny songy, a kapela je odměnila třemi přídávky.

Pro mě to byl zatím nejlepší koncert, který jsem s obnoveným Načasem slyšela. Podaří-li se přenést nasazení, svěžest a švih na nové CD ***Tmavana***, které by se mělo dostat k rukám i uším posluchačů zhruba v červnu letošního roku, máte se nač těšit i vy, kteří jste se na Novodvorskou tentokrát nedostali. :-)